

ON EXPERIENCING *KABBALAT HA-TORAH* IN 2021: ACT, INTELLECT AND EMOTION

Jacob J. Schacter

Virtual Erev Shavuot Yarchei Kallah, RIETS

May 13, 2021/2 Sivan 5781

מכוֹדָת הַשְׁנִיָּה

הדר פרק ששי עירובין

אי נשבך בבריתו כמום איכא ברכה ואיל לא
לא א"ר אילעאי^ט בישלשה דברים אדרן נבר
בכוסו ובעביסו ובכעסו ואכمرו להה אוף בשחקין:
אמור רב יהודה אמר רב ישראל וגורי
בפנימיות וישראל בחוץינה בא מעשה לפני
רב^י זוסטר ולפני ר' חייא ואמר ר' חיוב ר' חברה
ורב יוסף בשליחיו פירקיה דרב ששת ויתיב
רב ששת וקאמר במאן אמרה רב לשמעתיה
כר'^ו מאור כרביש ובה רישיה אמר רב יוסף
^ט הורי גבריה רברבי רבנן ליטנו בדא מילחא

התרם במעמָא מא' משׂוֹד דשְׁבַּר
קָנִים נִימֵי נִמְקָמוֹת הַמְּלֻמָּדוֹת
וַיַּדְעַת נִמְקָמוֹת כִּי חֶלְבָּה מִלְּפָנָי
פְּנִימָה מִדָּלָן שְׁכָנָה תְּלִיאָה
קְלִיעָה שְׁנִיאָה קָלָב הַכְּבָד הַמִּינָּה כִּי
אֲסִי דָּלָן שְׁכָנָה מִמְּלֻמָּד דָּלָן פְּלָגָה
לִצְנָן בְּכָל מִלְּיָה נִמְקָמוֹת נִכְיָה וְחַנְיכָה
דְּלִימָומָה לְמִן גָּמָר דָּלָן פְּלָגָה:
ריש קְרִישׁ וְתָמָרִישׁ וְרִישׁוֹן
קְלִין מִסְתִּיחָה דְּכִירָה דְּרִישׁ
גְּבָרָה וְכָבָה קְלָזָה בְּצָבָה בְּצָבָה כִּי
יִסְתַּךְן דְּלָמָּדָה וְכָבָה קְמָרָה בְּפְנִימָה
שְׁלָמָן רְבִי כִּי יָוִן דְּכִירָה לְמַטָּה לְמַטָּה דְּרִישׁ
לְמַטָּה קְמָרָה לְמַטָּה לְמַטָּה שְׁמָיִם
בְּאַסְמָה וּמְמַסָּה דְּלִימָה נִמְתָּבָה בְּפָרוֹף
בְּגָוֹשָׂה (א-ג): וְכָל מְשַׁמְּתָה בְּבָבָה בְּבָבָה

וְכוֹן היה מנהג הגרא"א מובילנו ללימוד התקיון. וידוע המעשה של הרה"ג גאנז הדרשנים רבי יעקב קרנץ זצ"ל, המגיד מדובנה, שהיה בתה השבועות בבית המדרש של הגרא"א מובילנא, והוגרא"א היה לומד התקיון של ליל חג השבועות, והמגיד מדובנה למד תלמוד, ושאל אותו הגרא"א, מדוע אין הוא לומד התקיון כנהוג, והשיב כדרכו בקדוש על פי משל, אשר אחד לאחר חתונתו היה יושב ובטל, שאל אותו חותנו מדוע אין עוסק במשחר, השיב האברך איני יודע איך לעסוק במסחר, אמר לו חותנו, לך נא לשוק והסתכל במעשה הסוחרים, וככאשר הם עושים עסקה, הילך וראה ששותרים וולדים בחילון הראה דוגמאות של הסוחרים שלחם מינים ממשונים, כדי שעלי פי הדוגמאות יוכלו הלקותות לבחור את הסומרת מזרوها להם. מה עשה חותנו ושכר לו חנות וקנה לו קצת דוגמאות ותלה אותן בחילון הראות, וחתונת ריקה מכל סחורה, כשנדוד לחותנו התחילה לשחק עלי, לאמר, למתרים האלה יש סחרות רבות בכמות הנדרשת ללקותות, והדוגמאות הם רק כדי לבחור את הסומרת שמצואת חן בעיניהם, ואילו אתה שהחנות שלך ריקה מכך וכל, בשכיב מה לך הדוגמאות, הנמשל, מורי ורבי הגאנז מובילנא מלא ברכתה ה' בתורה בנכאים ובכובדים בתלמיד ובמדרשים, אוצר נחמד ושםן, והערב עוסק רק בקטשי הפסוקים והמאמרים הנכללים בתיקון של ליל חג השבועות, והם הדוגמאות של כל מין ומין אשר צבר ברוב שקידתו וחכמו כי ה' הטובה עלי, ואילו אדם כמנוני שלא קרא ולא שבה ולא למד כלום בכלל השנתה, ובכתיי אין לחם ושמלה, אם אקרא את התקיון, ישמוני לעג רוקלן, הוואיל והמחسن שי לירק לגמרי מכל סחרה, ולרש אין כל. לפיכך אני יושב ולומד כאשר תשיגי ידייך בחתה. (שיטת שרפי קודש חלק ג סימן חמ"ט).

סידים ראשוניים

ביסקיי קדראי לא הו ניקי ביהאי ליליא והו לאן קאובייטא. רבינו שמעון ה' אמר קשפא דטמבעשי סקבייא ביהאי ליליא לגביה: נימוי למגן מאכשייטי בלה, בגין דטמבעח לפער בתכשיטא ומוקונח לאבי פלאך קדרא יואט.

[חסדים ראשונים לא היו גמים באוטו לילאה והיו עוסקים בתורת רבינו פר אמר בשעה שהתכנסו אצל החברים בלילאה זה: נבואה להתקין תכשיטי בלה, כדי שתתמצא מחר אצל המלך בתכשיטיה ובתיקוניה כראוי לה]. (המשך ספר הזוהר, פרשת אמר ז'')

ח. ובצת שחרתלו למלוד המשנה, ולמרנוathy מוסחות, יכנו בוראונו ושמעו את קול החדר בפי החסיד נרין, קול גדור בחזקן אחותו, וככל השבינים היו שמעים ולא מבינים. והזה העימות רב והקל הולך וחוק, ונפלנו על פנינו, ולא היה הרוח באיש לישא עיניו ופנוי לדאות מרוב המוא. והדיבור הדוע מרבר עטוף, והתחילה ואמר, שמעו וידרי המהדרים מן המהדרים, דידי אהובי. שלום לכם, אשריםם ואשרי יולדתכם, אשריםם בעולם הזה, אשריםם בעולם הבא, אשר שמתם על נשיכם לעטרני בלילה הזה, אשר וה כמה שנים נפלה עתרה ראשית ואין מנוח לך, ואני מושלחת בעפר חוכקה אשפותה, ועתה החזרתם עטרה לוישנה. החזקון דידי, החצצנו אהובי, שמעו ועליזו ורעו כי אתם מבני עלייה, וחוויתם להיות מהיכלא מלכא, וכוקל תורתכם והבל פיכם עלה לנו הירוש ברוך הוא, ובצע מהו אויריים וכמה רקיעים עד שעלה, ומלאכים שהתקין, ושופטים רמים, והווים עמו, וכל צבא מעלה לתקורש ברוך הוא שמעים את קליכם. והני הבשורה האחת המיסות את הארץ, כאתי לדרכ אליכם, ואם הייתם עשרה הייחת [מחעהלה] [מוחעלים] יותר יואר, אבל עם כל זה נעהליך ואשריםם ואשר יולדתכם דידי איש ברותם שניה מעיניכם, ועל ידיכם נתעלתי היללה ההו, ועל ידי החברים איש בעיד גאנדולע, עד זם בישאל, ואין אתם באוטם השוכנים על המתו שן, שניה שהו אדר משישים במושת, וסודותים על ערשות. ואתם נזכרים בירוז', והוא שמה בכם, וכן בני החזקון ואמציו ועליזו בהאהבי בתורה בידאת. ואילו הייתם משערים אחד מאלף אלף אלפים ורוכ ברכות מהצער איש שוריה בו, לא היהת נגנשת שמהה כלבבכם ולא שחוק בפיכם בorporcum כי בסיניכם איי מושלחת בעפר, לך חקו ואמציו ועליזו בני ידרי המהדרים, ישראל תפסיק הילמור, כי חוט של חסר מושך עליכם, ותורתכם עשרה לפני הירוש ברוך הוא. לנו עמדו בני דידי על רלביכם דעליגו, ואנחנו בקהל רם כוים הפטרויים 'ברוך שם בבר' ב'.

ו. ולחדראות גודלות מעלת זה החלה, אין שחייב
לפני הקדוש ברוך הוא לבלתי נזום רגע אחת
בדבוקות התורה, גם יש רשות להפסיק בין
ענין לעניין לדבר דברי התשורת מוסר ופישוט
מעשיים ולתKEN תקנות ליראת ה', אבותות לךם
מעשה שאריען קרוב לומניינו, והועתק מכתבי
המקובל הר' שלמה הילוי אלקבץ, שהוזה מתחבר
בבית של רבינו בית יוסף והופיע עליו רוח
הקודש. וזה נספח הכתב:

ז. דעו לכם, כי הסכמנו החסיד נר"ו ואני עבדו ועבריכם מהחברם, לעומת גוף נפשינו ליל שבועות ולנד שינה מעינינו ותחליה לאל בן עלה בידינו כי לא הפסיקנו רגע, רק אשר חשבנו ותהי נפשכם. וזה הצדד שהתקنى וסורה בלילה ההוא, ראשונה תורת, קריין מפרשנה בראשית עד זיבול' (בראשית ב, א'ii) בענימה בקול גדול, אחר כד בחרש השלישי' (שמות ט, א) עד סוף סידרא. עוד מפרשנת משפטים יאל משה אמר' (שם כה, א) עד סוף סידרא. עוד מפרשנת ואחרנן זיקרא משה אל כל ישראל' (דברים ה, א) עד סוף פרשות 'שמע ישראל' (שם ז, ט). עוד מפרשנת וזה הרכבה צייר מלחה' עד עיני כל ישראל' (שם ה, א'ii). עוד ההפטרה צייר בשלשים שנדר' (יחזקאל א), והפטרה צחלה לחבקוק הנביא' (הבקוק ג, א'). אחר כד מומן' השמים בספרים' (ההלים ט), ומומור' יקום אלדים' (שם טה), אחר כד האלפא ביתא' (שם קט), בלא השורה (שם מפרק קמ). אחר כד כך כל מגילות שיר השירים, וכל מגילת רות, ואחר כד פסוקים אחידונים של דבר הימים. וכל זה באימת ביראה בנין ובכمعם, לא יאמן כי יסופר. ואחר כד למדו על דרך האמת.

אה תצד הילכות תג השבועות

ט'ג

אברהם ני

אלף שכו (נמ) **שלאלה** טללא נמה נו מקנו צטהייט צמפליטם

323) n/a

2/17/19 6127 (231-321W)

הנפקה סוד תפלת ליל ששי

אם מושג ביום הטעון וברכו על מסגרת קורת גשם ובגד החורם (ח) (קדר במשהו שדריך ליכטן דום יי' יטבש וחינה אלל מא' שדרן

[רלו] דין חג שביעות למה מלא החזב קביעתו בספירה.

בשבעה בסון תג שבועות רכחות ובוים הביאו ברכות בהקריבת מנחה והדרשה לה' בשבעותינו מקרא קדוש יהיה לכם ונו' וכחיתוב וספרותם לבל מחרת השבת ביום הביאב את שער הנגפה שבע שבותות הטמיונות הדיניה עד בחרת השבת השבעות הטעמיים ימים והקרבת מנחה הדרש ל' ובשאהר מנה לעיטר טומין ששה עשור בנונן נבצא שבעה שבועות כלם בחמשה בטוק שון מ"ט יום וו' בסון הוא יום המשים ונו' ביום נקבע גז שבועות. ומרASH אנדרה לכה להלה הברוב יום זה שביעות ספורה מה שאנן כן בכל חמץות לפ' שכשנתבשו ישראל לעאת ממערים נתבשו שן עזידין לקביל [את] התורה לסתוף המשים ים ליזיאון שנאמר בחזיאך את העם פצריהם עיברין את האלים על הדר הזה צי' של העברון יותרה ליפר ול' לך הנפשים ים תעבורן את האלים (עת' עברו) [תקבכל] את התורה וישראל טרוב חיבתך הוא מניין בכל ים וו' [או'ם] הרי עבר ים אדר ים זיין וכן בולם שודת נאה בעיניהם כוון ארוך טרך חיבתן הנדרלה על הדבר לבב הבירה נקבעה לדורות. ובתעטט דר' יהודה החסיד וצ'ל' [מצאצ'] לפיו שהיטם והלו' יpsi מלאתה השדה אין ואן מי יוד לבקרים אם אויר מלא או הסר לך אמרה תורה הטעמיים ים ואה' ב' בקרא קודש יהוה לך:

56 1/2

לען

רשות אמר (מצוות שז)

三三三

(סמות ג יב). ופרקוט הפסוק: הוציאך אומם ממכרים. נגינה לך אוות שטפ侃דין את-הקללים
על קחר הנה. בלויר: שטפ侃לו מהורה שהייא
חציך מגדול שבשביל זה הם נגאלים וקייא
מקליית הטובה שלחת. ונגן גדול הוא לעם יומר
מן מסירות — מסירות, ולמן יצלה שם למשה
אות בזאתם מסירות לבקלה תרורה, כי השפל
ועלין אותו אות לעולם אל חוך, ומקני כנ'
בי היא כל-עקרן של ישראל ובכבודה נגאלו
ואלו למל-הארץ שלו אלה נצטינו לנצח
טהורת יום טוב של פסח עד יום GMTINT התרה
להראות בונשנו מהק האדור אל-היום המכבר
הגCKERף לבנו פקיד ישך אל, ויקנה תמייד
ממי יבוא קעת המכבר אידי שיכא לאשרות. כי
המנון מראה לאדם כי כל ישוע וכל עפוץ
למגש אל-הבן הזה. וזה שאנו מוגין לעמך
בלומר, לך וכובע ימים אברור מן המגן, ואין אני
מנון לך וכובע ימים יש לנו לזמן. — כי כל זה

לו. מזכות ספירת העمر
לשפר תשעה וארכזים יום מיום הבאת הקער
שהוא יומ ששה עשר בינוין, שאמר ויספרם
כלכם מקורת שבת פיום רביכם את-עמר
הנוגה, ומפניו מוחה חותה, וציננו לנצח בו
מימים יום יום, וכן השבאות. שעתותם אמרו:
תספרו חמישים יום, ואמר גם כן שארכז
שבועות טසטר-לְבָד (דברים טו ט): ובפרוש אמר
אבי בגדרא במינחות (ט א): מזנה למןני יומי
ומזנה למןני שבייחי (=מזנה לאננות ימים ומקורה לאננות
שבועות). וניש מן המקזרים, שהיה ורתקם, כי בונת
תעתוב לבנות משכונות — דנאך בשתן שלדים;
אבל למוניר גלביל יום ולומר שםך וכך ובאים
וכך וכך שבועות — אין צרך; וניש מעם שאמר גרא
מי הדרך הנכדר — לנטיר מבן משכונות צם
הימים קידר גבל יום, וירא שמים יברך ורתקם
למנזיא גבל-ספה, ולא יחש למחарам הטלאו:

— १०५ —

מג'ם הלכאות חמץ ומזח פ"ז

גניד משה

המשמעים בדת האמת שקרבנו למקום והוא בדילנו מן התועם וקרבנו ליהוּן. וכן מתחילה ומודיע שעבדים
היאינו לפשרה במצרים וכל הרעה בסגנוןיהם ומסיים נפלאות שנעו לנו ובחרותנו והוא שידרוש
בازורי אובדי עז יגמור כל פרשה. וכל הנושא ומאיר בדרש פרשה זו הרי זה משובח:
כל מי שלא אמר שלשה דברים אלו בלילה חמשה עשר לא יצא ידי חובתו ואלו הן פסח מצה
מרמורו. פסח על שם שפחה המקומ ביה על בתי אבותינו במצרים שנאמר ואמרם ונכח פסח הוא לה
אגוזי. מרורים על שם שמררו המצרים את חי אבותינו במצרים. מצה על שם שנגalo. ודברים האלה
בזולו הון הנקראי הגודה: ו' בכל דור ודור חייב אדם להראות את עצמו כאלו הוא בעצם יא
עתה משעבד מצרים שנאמר ואיתנו הוציא משם גור. ועל דבר הזה צוה הקב"ה בתורה זכרות כי עבד
וזויל כלומר כאלו אהה בעצמך היה עבד ויצאת לחירות ונפדיות: זו לפסח כשותען אדם בלילה
זהו צריך לאכול ולשתות והוא מיסב [ז] דרך חירות. וככל אחד ואחד בין אנשים בין נשים חייב
לשחות בלילה הזה [ז] ארבעה כוסות של יין. אין פרוחין מהם. ואפליו עני המתפרנס מן הצדקה לא
יפחתו לו מאربעה כוסות. שייער כל כס מונו ביבער:

³⁴ ירוץ (ויקרא יז, טו), ע"כ אמר משה אל תגשו אל אשה מעטה, שיהיו קדושים ולא טמאים, וכי שנגש אל אשה יתקדש, כדרה, והיא מתקדשת מטומאה (ש"ב יא, ד).

יא והו נבונם. אולי לא יישן אדם בהם בלילה, שישמעו קול ה' בבקיר, בדרך כהן גדול ביום הcliffeרים.⁵⁵

אלול כ' טבת י' תקעג ז' א' ואכלי יש' מוש' אמר ר' ב' יוק' פש' שא' ואה' אמר א' אלל לו' דודך
אללו' בימי חוקתא אמר רב לא אבוי לומדא אלא לדוד וטהרא' אמר מלשה וובי' וווען אמר מלשיך
מה שט' דבי' רבי' שילא אמר' שליח שמ' שנא'ער' ע"ד כי' ביא' שליח דבי' יינ'י' אמר' נין' שט'
שנא'ער' ע"ה שט' לעולם לפני' שט' דבי' רבי' תנינה אמר' תנינה שט' שנא'ער' א'ש' לא' אהן' לעולם
לט' ה'

